

Aan de Commissaris van de Koning in Gelderland, Henri Lenferink
p/a Markt 11
6811 CG Arnhem

Nijmegen, 12 maart 2024

Meneer de voorzitter, geachte heer Lenferink, beste Henri,

Beste inwoners van Gelderland, leden van Provinciale Staten, gedeputeerden, medewerkers van de griffie en medewerkers van Provincie Gelderland,

Ik schrijf u deze brief met gemengde gevoelens. Na dertien jaar trouwe dienst aan Provincie Gelderland en haar inwoners is voor mij nu de tijd gekomen om het stokje over te dragen. Op 10 april 2024 zal ik afscheid nemen als lid van Provinciale Staten van Gelderland.

Ik kwam het Huis der Provincie binnen in de nadagen van mijn studententijd, nog in het bezit van mijn wilde haren. Ik vertrek nu als oud-bestuurder, echtgenoot, vader van drie kinderen, met aanzienlijk minder haren. Ik heb in de afgelopen dertien jaar alles meegemaakt wat je in de politiek mee kan maken: verkiezingswinst én nederlagen. Coalitiedeelname én leider van de oppositie. Volksvertegenwoordiger én bestuursverantwoordelijkheid. Ik heb grote successen voor de Gelderlanders mogen vieren, maar ook heb ik soms mijn verlies moeten pakken.

In 2011 kende ik de provincie en de politiek nauwelijks. Als nummer 12 en jongste kandidaat op de lijst van de Partij van de Arbeid wilde ik vooral een nieuwe generatie een stem geven. Met elan en enthousiasme de solidariteit versterken, het verschil maken voor mensen in kwetsbare posities. Ik leerde al snel hoe bijzonder de plek van het middenbestuur in ons land is, hoe complex de organisatie en de vraagstukken op provinciaal niveau zijn, en dat je een lange adem nodig hebt om écht het verschil voor mensen te maken. Ik heb met heel veel verschillende mensen van verschillende achtergronden, interesses en politieke kleur, mogen samenwerken om die zaadjes van succes te planten en uiteindelijk te oogsten. Ik leerde hoe het was om te gunnen, en om gegund te krijgen. Ik leerde het krachtenveld analyseren en bondgenootschappen smeden. En ik leerde, wanneer dat nodig was, om positie in te nemen en te verdedigen, ook wanneer dat impopulair was. Ondanks alle onzekerheden die het politieke ambacht met zich meebrengt wist ik al snel één ding zeker: in dit vak ben je niets zonder anderen. En soms heb je juist anderen nodig die diametraal tegenovergesteld denken.

Mijn vertrek zou, zoals dit soort dingen altijd gaan, op een ander moment wellicht beter uitkomen. Voor mij is dit, na dertien jaar trouwe dienst, echter het beste moment. Ik sla een nieuw pad in als leidinggevende op het Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties, een rol die ik niet kan en niet wil combineren met mijn lidmaatschap van de Staten. Maar wel een rol waarin ik minstens zo van betekenis kan zijn voor de maatschappij en voor de toekomst.

Ik wil alle mensen van welke gezindte, welk geslacht of welke politieke kleur ook, met wie ik de afgelopen dertien jaar heb mogen samenwerken, danken uit de grond van mijn hart. Van bode tot belangenbehartiger, van activist tot ambtenaar, van kok tot Kamerlid en van secretaresse tot Statenlid: dank jullie wel. Zonder jullie was het allemaal niet gelukt.

Ik ben veranderd, de provincie en het werk voor de provinciale politiek hebben van mij een rijper mens gemaakt. Maar ook de provincie is veranderd, hopelijk door de bijdragen van mij, en van de fractie van de Partij van de Arbeid onder mijn leiding, ten goede.

Maar ik vertrek niet zonder overdracht. Eenieder die mij kent, kent ook mijn zendingsdrang en de manier waarop ik optimaal gebruik maak van kansen om anderen iets te leren. Hierbij dan, dertien lessen, voor ieder jaar eentje:

2011: “Je zit op een geleende stoel,” waren zo ongeveer de eerste woorden die Co Verdaas, als lijsttrekker voor de PvdA, mij voorhield. Het werk als volksvertegenwoordiger of bestuurder in een democratie doe je altijd voor de inwoners, en het is je plicht om voor hen je best te doen. Het is een mooie plicht. Maar als je tijd erop zit, zit-ie erop.

2012: Je woord is alles in de politiek, je bent handelaar in vertrouwen. Vertrouwen van de inwoners, en van volksvertegenwoordigers onder elkaar. Eenmaal gegeven, kun je je woord alleen maar terugnemen tegen een hoge prijs. Denk goed na, wat je met je woord doet.

2013: Ga buiten spelen. Toen ik mijn commissiezetel mocht inruilen voor een Statenzetel was één van de eerste dingen die ik ondernam een tour door Gelderland. Ik voelde het probleem van de hoge jeugdwerkloosheid destijds. Ik zocht contact met studenten, jonge werkzoekenden en jonge ondernemers en vertaalde dat naar het werk in de Statenzaal.

2014: Politiek is net als sport, je moet trainen om in vorm te blijven. In de zomer kandideerde ik me als lijsttrekker en begon met het verwerven van steun onder partijgenoten. De debatten met andere kandidaten en gesprekken in de provincie scherpten mij zodat ik uiteindelijk goed in vorm was voor de Provinciale Statenverkiezingen van maart het jaar erop.

2015: Het beste dat je als leider kan doen, is dienen. Toen ik fractievoorzitter werd was mijn filosofie dat ik juist de andere leden van de fractie wilde laten *shinen*. Ik bewaakte de politieke rode draad, en bood de ruimte voor anderen om dingen op te pakken. Doordat ik juist knokte voor de initiatieven van fractieleden in coalitieverband, werd het mij ook vergeven als ik eens “nee” moest zeggen of een andere richting voorstelde.

2016: Laat je nooit wijsmaken dat je alleen maar wat in de marge praat. Tijdens de afronding van een jarenlang investeringsprogramma dat er mede op ons initiatief was gekomen, realiseerde ik me hoezeer je bergen kunt verzetten door de juiste woorden, op het juiste moment, met de juiste bondgenoten, tegen de juiste mensen te zeggen. Gelderland was sterker uit de economische crisis gekomen door gerichte investeringen van de overheid. Politiek is betekenisvol en waardig.

2017: “Zet je bezwaren om in voorwaarden”, zo leerde ik tijdens de Tussenbalans (Midterm Review, of MTR). Wanneer een ander in de politiek iets wil bereiken is het eenvoudig om jezelf als hindermacht te positioneren. Maar dat is maar één keer effectief; de volgende keer werkt de ander om je heen. Werp geen bezwaren op maar schep voorwaarden. Zo krijgt de ander het succes, op een manier die voor jou acceptabel is. Bijkomend voordeel: je bent zelf de volgende keer aan de beurt.

2018: Er zijn belangrijkere dingen dan politiek. Dit is het jaar dat ik vader werd. Er zouden nog twee dochters volgen. Denk goed bij jezelf na: waar ben ik écht onmisbaar?

2019: Toen ik begon als gedeputeerde was ik me zeer bewust van mijn verantwoordelijkheid. Ik vertelde de ambtenaren met wie ik mocht werken: “Totdat we een besluit nemen hebben jullie alle ruimte om mij van mijn ongelijk te overtuigen. Maar wanneer we een richting hebben gekozen, verwacht ik ook dat we die route volgen.” Besturen is adviezen wegen, perspectieven innemen en verantwoordelijkheid nemen voor de koers.

2020: Soms schrijft de geschiedenis zichzelf. In het jaar dat de wereld stil kwam te liggen door de COVID-19 pandemie, werd duidelijk dat je veel kan willen maar dat de geschiedenis soms andere plannen

heeft. Als GS keken we elkaar in de ogen, bezagen we wat moest gebeuren en zetten we onze schouders eronder. Als het onderling vertrouwen groot is, kun je zelfs zo'n crisis aan.

2021: "Jouw succes is ook mijn succes," hield één van mijn collega's in GS mij voor. In een samenwerking is het niet juist om te kijken in termen van verlies voor de een en winst voor de ander. Kijk in plaats daarvan wat jij kan leren van de winst van de ander, neem de tijd en probeer elkaar te begrijpen.

2022: Je mag best fouten maken, het gaat erom wat je doet op het moment dat je beseft dat je fout zit. Volhard je in je fout, misschien vanwege politieke of electorale overwegingen? Of zeg je sorry, herstel je de fout, ga je een moeilijk debat aan en in gesprek met degenen jegens wie je de fout hebt gemaakt? Leer je ervan?

2023: Kiezers waarderen authenticiteit, trouw aan jezelf, en trouw aan je partners. We voerden een positieve campagne met een herkenbaar rood geluid. De PvdA werd beloond met meer stemmen dan vier jaar eerder.

Ik begon deze brief met de notie dat ik gemengde gevoelens heb. Het is voor mij moeilijk om iets waar ik zo lang mee verbonden ben geweest, achter me te laten. Echter alles wat ik heb geleerd, neem ik mee naar een nieuwe plek. En ik schrijf u niet alleen met een traan, maar ook met een lach en vol trots. Ik denk terug aan alle leuke momenten: in debatten, overleggen, de wandelgangen of tijdens een uitje, waarin een grapje het ijs brak of de doorbraak betekende. En ik kijk met tevredenheid terug op alle mooie dingen waar ik met hoofd, hart en ziel een bijdrage voor een beter Gelderland in heb mogen leveren.

Tot slot bedank ik mijn echtgenote en mijn dochters. Zonder hun steun, die met recht onvoorwaardelijk te noemen is, zonder hun enthousiasme en aanmoediging, zonder de ontelbare kopjes koffie of bakjes komkommer of taartjes die ze me altijd met een vrolijke lach brachten, had ik dit werk niet kunnen doen.

Het ga jullie allemaal goed, rustig aan,

Peter Kerris